

Arrest

nr. 154 735 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 8 mei 2006 toe op Belgisch grondgebied op basis van een visum gezinshereniging met haar echtgenoot.

1.2. Verzoekster diende op 1 juni 2007 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid trof op 25 april 2008 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het annulatieberoep dat verzoekster tegen deze beslissing instelde werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 26 september 2008 (RvV 26 september 2008, nr. 16 421).

1.4. Verzoekster diende op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 10 mei 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekster bij de Raad had ingediend tegen deze beslissing, werd bij arrest van 11 december 2012 verworpen (RvV 11 december 2012, nr. 93 263).

1.6. Verzoekster werd op 8 mei 2015 geïnterpelleerd door de politie bij zwartwerk te Rumst.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 9 mei 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Eveneens op 9 mei 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: E.(...) H.(.)

voornaam: N.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokkaanse

alias: (...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/05/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30/08/2012. Betrokkene werd op heterdaad betrapt op zwartwerk door de politie van Rupel (PV AN55L3003431/2015). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Om die redenen werd aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of □ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Bovendien is betrokkene heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart. Ook de regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten. Redenen waarom aan betrokkene, in het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een inreisverbod van twee jaar krijgt opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Verwerende partij motiveert hierover als volgt:

“Artikel 74/11 § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30/08/2012. Betrokkene werd op heterdaad betrapt op zwartwerk door de politie van Rupel (PV AN55L3003434/2015). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Om die redenen werd aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11 § 1, tweede lid:

■ Voor het vrijwillig vertrek is geen enkel termijn toegestaan en/of;

□ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Bovendien is betrokkene heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart. Ook de regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten. Redenen waarom aan betrokkene, in het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.”

Verwerende partij houdt in haar beslissing helemaal geen rekening met het privéleven noch met het familieleven van verzoekster. Dat houdt een schending in van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij is namelijk op de hoogte van het feit dat verzoekster reeds 9 jaar op het grondgebied verblijft, dat zij hier getrouwd was met de heer F.(...), dat zij het slachtoffer was van intra-familiaal geweld, dat zij hiervan is weggelopen en opgevangen werd door de diensten van de moskee van Hoboken en dat ze erin slaagde dringende en voorlopige maatregelen te bekomen van de Vrederechter. Ook is verwerende partij op de hoogte van het feit dat verzoekster haar uiterste best heeft gedaan en doet om zich in België te integreren. Ze heeft hier haar centrum van belangen uitgebouwd.

Daarnaast is verwerende partij op de hoogte (of kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat ze weet) dat verzoekster een relatie heeft met de heer Abdelkader K.(...). Dit blijkt namelijk uit het proces-verbaal van verhoor dat op 8 mei 2015 werd opgemaakt naar aanleiding van het zwart werk waarop verzoekster betrapt werd (zie stuk nr. 2). In dit verslag is duidelijk te lezen dat “ik verblijf sinds 2006 in België en woon nu in bij A.(...) K.(...); hij is mijn vriend”.

Verwerende partij kan niet zomaar enkel het zwart werk in aanmerking nemen om haar inreisverbod te motiveren. Zij dient met ALLE individuele omstandigheden eigen aan het geval rekening te houden, dus OOK met het feit dat verzoekster hier reeds 9 jaar in België verblijft én met het feit dat zij een relatie heeft met A.(...) K.(...). Door hierover geen enkele motivering te voorzien, kan verzoekster enkel vaststellen dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20).

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn.

Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan.

Het beschermde privéleven omhelst dan weer erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

In het recent arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

De Terugkeerrichtlijn, de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM verplichten verwerende partij om rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

In casu hield verwerende partij helemaal geen rekening met het privéleven en het gezinsleven van verzoekster.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het recht op privéleven en gezinsleven van verzoekster, zoals vereist door artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij diende hier eveneens omtrent te motiveren. De zorgvuldigheidsplicht vereist overigens dat verwerende partij rekening houdt met alle relevante informatie, wat aldus niet gebeurd is.

Het gezinsleven en het privéleven worden door verwerende partij niet in rekening gebracht bij het opleggen van het inreisverbod van twee jaar.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening

houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest. Verzoekster betoogt in haar tweede middel het volgende:

“In subsidiaire orde, voor zover uw Raad zou oordelen dat verwerende partij niet op de hoogte was van het gezinsleven van verzoekster met de heer K.(...), voert verzoekster aan dat het hoorrecht werd geschonden. Mocht verwerende partij het hoorrecht hebben nageleefd, had zij wel op de hoogte kunnen zijn van haar gezinsleven en had verzoekster de kans gehad nuttige elementen voor de totstandkoming van de bestreden beslissing naar voren kunnen brengen.

Artikel 41 van het Handvest stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet: “81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C-7/98, *Jurispr. blz. I-1935*, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, *Jurispr. blz. I-10369*, punt 36). 82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke

procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. 83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden. 84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36). 86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38). 87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65). 88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

De bestreden beslissing – een bijlage 13sexies – werd genomen in toepassing van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna “Terugkeerrichtlijn”). Het inreisverbod vindt zijn grondslag in artikel 11 van deze Richtlijn.

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van Unierecht betreft, is het hoorrecht, vervat in artikel 41 van het Handvest, in casu van toepassing.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Indien verzoekster, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur over het feit dat haar een bijlage 13sexies zou betekend worden, dan had verzoekster kunnen laten gelden dat zij een hecht gezinsleven onderhoudt met de heer K.(...). Bovendien had zij hier ook bewijzen van kunnen voorleggen.

In dit geval, indien verwerende partij zoals eveneens vereist onder artikel 41.2 van het Handvest, verzoekster had gehoord naar aanleiding van de voorgenomen negatieve beslissing dan had verzoekende partij haar kunnen wijzen op bovenvermelde elementen en kon verwerende partij op basis van deze nieuwe elementen de maatregel herzien. De kans is meer dan reëel dat de verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval, op zijn minst een beslissing die alle individuele en concrete omstandigheden in rekening brengt.

In dit opzicht moet worden verwezen naar de beoordeling die Uw Raad reeds maakte over de toepassing – en schending – van het hoorrecht in een erg gelijkaardige zaak in het arrest nr. 133 846 van 26 november 2014.

Enkele nuttige passages:

“In casu stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan het opleggen van een bevel worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. (...)

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. (...)

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40)

Om een schending van de hoorplicht vast te stellen is het niet nodig om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien de verzoekende partij was gehoord en de administratie kennis had van de elementen. Het betreft veeleer een redelijkheidscriterium – het volstaat dat de verzoekende partij aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing.

In casu blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij werd gehoord omtrent haar voorgehouden gezinsleven en dit terwijl niet betwist wordt dat ze werd aangehouden op het adres waar mevrouw Y. (de vermeende partner van de verzoekende partij) en haar kinderen verblijven.

(...)

Met de stukken die de verzoekende partij thans voegt bij haar verzoekschrift, verschillende verklaringen en een attest van gezinssamenstelling, en met haar verduidelijkingen aangaande haar gezinsleven in België, maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij elementen had kunnen bijbrengen die nuttig waren voor haar verdediging.

In de aangegeven mate maakt de verzoekende partij een schending van het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.”

In casu meent verzoekster dat zij het recht ontzegd werd elementen voor te leggen die nuttig waren voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de bestreden beslissing. Bijgevolg is het hoorrecht geschonden en moet het verzoek tot vernietiging worden ingewilligd.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoekster het PV van verhoor van 8 mei 2015.

2.2 Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Daarenboven heeft voormelde bepaling betrekking op een verwijderingsmaatregel terwijl in onderhavig geval een inreisverbod het voorwerp uitmaakt van het geding. Ook waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn is het middel niet ontvankelijk, want zij laat wederom na concreet aan te duiden op welke wijze de beslissing deze bepaling, die trouwens werd omgezet in artikel 74/11 van de Belgische vreemdelingenwet, zou schenden.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

2.8. Verzoekster betwist de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat zij *“geen gevolg gegeven (heeft) aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30/08/2012”* noch de vaststelling dat zij *“op heterdaad (werd) betrapt op zwartwerk door de politie van Rupel (PV AN55L3003431/2015)”* waardoor er omwille van een risico tot nieuwe schendingen van de openbare orde geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid volstaan deze vaststellingen om aan verzoekster een inreisverbod op te leggen voor een termijn van maximaal 3 jaar.

2.9. Verzoekster oppert in wezen in haar middelen dat bij het opleggen van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar privé- en familieleven. In dit verband verwijst verzoekster naar het feit dat zij reeds 9 jaar in België verblijft en geïntegreerd is, dat zij gehuwd was, maar slachtoffer werd van intra-familiaal geweld en dat zij ondertussen een relatie heeft met dhr. A. K. In dit verband verwijst verzoekster naar het proces-verbaal van verhoor van de sociaal inspecteur van de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg van 8 mei 2015 dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2). Nochtans meent verzoekster dat zij hieromtrent niet werd gehoord.

2.10. Het hoorrecht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

—het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

2.11. Verzoekster verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, hoeft te leiden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.12. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij het proces-verbaal van verhoor zelfs toevoegt aan haar verzoekschrift. In de eerste plaats dient dus te worden opgemerkt dat verzoekster bezwaarlijk kan worden bijgetreden waar zij poneert dat er sprake was van een schending van de hoorplicht. Verzoekster toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om haar standpunt kenbaar te maken. Bijkomend dient te worden aangestipt dat verzoekster in haar middelen hamert op haar privé- en gezinsleven, haar verblijfsduur en haar integratie, maar hiervan in weerwil van haar beweringen geen stavingsstukken aanbrengt en geenszins uiteenzet op welke wijze deze gegevens een invloed zouden hebben op het feit dat haar een inreisverbod werd opgelegd, noch op de duur ervan. Tenslotte blijkt dat verzoekster bepaalde elementen met betrekking tot haar slachtofferschap van huiselijk geweld en haar integratie reeds had ingeroepen in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 december 2009, maar dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid werden aanvaard (zie punt 1.5). Verzoekster maakt thans evenmin aannemelijk dat deze gegevens anders zouden moeten worden beoordeeld in het licht van het inreisverbod dat aan haar werd opgelegd.

2.13. In de mate waarin verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad waarin een schending van het hoorrecht aanleiding gaf tot de nietigverklaring van een verwijderingsmaatregel, dient te worden opgemerkt dat de verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien werden in de zaak waar verzoekster naar verwijst allerhande concrete inlichtingen verstrekt over het gezinsleven, die in verzoeksters geval totaal ontbreken.

2.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest is nagenoeg identiek aan artikel 8 van het EVRM waardoor beide bepalingen gezamenlijk kunnen worden besproken. Artikel 7 van het Handvest en bepaalt het volgende:

“Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en

zijn communicatie.”

De begrippen ‘privé-’ en ‘gezinsleven’ uit voormelde artikelen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Aangezien artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin vreemdelingen verblijven deel uitmaken van de notie ‘privé-leven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63). De vreemdeling dient in de eerste plaats aannemelijk te maken dat hij specifieke sociale bindingen heeft in België of dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

2.15. De Raad stelt vast dat verzoekster geen bewijs levert van het bestaan van een privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied dat onder de bescherming van de aangevoerde bepalingen kan vallen. Uit haar loutere bewering dat zij sedert 2006 in België verblijft en haar best zou doen om zich hier te integreren, kan niet worden afgeleid dat verzoekster hier sociale bindingen zou hebben die het opleggen van een inreisverbod zouden verhinderen of een impact zouden hebben op de duur ervan. Ook uit haar verklaring ter gelegenheid van haar gehoor dat zij inwoont bij ‘haar vriend’, kan onmogelijk worden besloten dat er sprake is van een doorleefd gezinsleven op Belgisch grondgebied waarmee in het kader van het opleggen van een inreisverbod rekening zou moeten worden gehouden. Het beweerde gezinsleven van verzoekster met haar vriend wordt niet in het minst middels een begin van bewijs geconcretiseerd. Ook in het administratief dossier is hiervan geen spoor terug te vinden en in haar eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf werd dit element nergens aangehaald. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er in haren hoofde sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij slechts vereist indien er sprake is van een privé- of gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 7 en/of 41 van het Handvest. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN